

»Rokav zavihaj, da boš globlje segel.« mu zavpije Miha.

Tone uboga, zavihala rokav in seže v luknjo.

»Au!« zakriči nenadoma, hitro potegne roko iz luknje in zaluča nekaj po zraku. V tistem hipu se je opazila vijugasta črta in je nekaj padlo v travo. Tako se je ustrašil Tone, da sam ni vedel, kdaj je prilezel z drevesa. Ves se je tresel od strahu. Miha se mu je pa smejal.

Od takrat ga ni nihče več pripravil, da bi še kdaj zavihal rokav in stikal za čuki; kljub temu je bil zaupen prijatelj Mihov.

Miha je bil sosedov sin. Oče se mu je izselil v Ameriko, ko je bil še čisto majhen, mati se pa ni mogla dovolj brigati zanj, ker je morala delati po hišah. Tako se je fant čisto izpridil, ker ni imel nikogar, ki bi ga po potrebi temeljito našeškal, ali pa, ki bi mu dal dober nauk in svet. Učiteljev ni poslušal, župnika pa samo nekaj časa; toda pozneje, ko ga je nekoč pošteno stresel za lase, ker je kradel njegove hruške, si nista bila več dobra; toliko, da je zjutraj še k maši prišel. Bil je mnogo starejši od Toneta in ni več hodil v šolo. Da bi se učil kake obrti, mu pa tudi ni dišalo. Vedno je čakal, kdaj mu bo oče poslal denar, da pojde za njim v Ameriko.

»Tone, veš kaj, privoščiva si danes pečenko,« reče nekoč Miha Tonetu.

»Kje jo bova pa dobila?« vpraša Tone nezaupno.

»Nič ne skrbi, bom že jaz naredil, da bo kaj za pod zobe. Danes popoldne pridi v mežnarjevo hosto na ono stran hriba in me tam počakaj. Pekla in jedla bova, da bo kar veselje.«

»Sama?« je razmišljal Tone.

»Pa še Janeza in Jožeta pripelji s seboj, da nas bo več,« je prigovarjal Miha.

»In če nas mežnar dobi?«

»Ne skrbi za to. Njega gotovo ne bo v hosto. Cerkev popravljajo, pa mora biti poleg. Tudi meni so rekli, pa se mi ne ljubi.

Popoldne se je Tone izgovoril doma, da gre po gobe.

Ko je prišel na določeno mesto, sta ga že čakala Janez in Jože. Samo Mihe ni bilo od nikoder. Že so mislili, da jih je potegnil za nos, ko jo primaha z vrečo na hrbtu.

»Kje pa imaš pečenko?« ga vpraša Tone.

»Tule v vreči jo imam.« Obrnil je vrečo, stresel iz nje dve kuri z zavitima vratovoma in rekel: »Evo pečenke!«

Brž so ju oskubili, zakurili ogenj, in kmalu je zadišalo po pečenki. ko so pričeli z obiranjem, je Tone skromno pripomnil:

»Kaj za poplakniti nam manjka.«

»Uganil si,« je povzel Miha. »Bomo pa za to poskrbeli prihodnjič.«

(Konec prihodnjič.)

Mati in bolni sin.

»Ne vem, če še kdaj
bodo mi rože cvele,
ne vem, če še kdaj
bodo ptičke mi pele.
Nikoli več šel
ne bom v polje zeleno.
Oh, mamica, zame
je vse izgubljeno...«

Vsa dobra nad njim
se je mati sklonila,
in nove tolažbe
v srce mu nalila:
»Joj, sinko, te misli
so grenke, so črne.
Glej, blizu je majnik —
on zdravje ti vrne!«

Mirko Kunčič.